Narcisa Stoica

Trup şi Suflet

Uneori mă întreb şi eu acelaşi lucru, pe care, sporadic, mi-l aruncă unii dintre prietenii noştri, foştii noştri prieteni, dacă ți-i mai aminteşti, în prezent prieteni doar ai mei, sau poate nici atît... Aceeaşi întrebare mă loveşte de fiecare dată cînd îmi scrie cineva care ne-a cunoscut scriind împreună. Şi mă doare, cu aceeaşi intensitate, poate chiar mai mult, direct proporțional cu cantitatea de timp trecut, ori pierdut ar spune (şi chiar o fac) unii. Dac-ai ştii, întrebarea asta e pretutindeni, în oamenii care ne-au aflat povestea, în rîndurile care au rămas în urma noastră, în multe dintre gîndurile mele.

Să te mai caut?

Multora li se pare de neînțeles „nevoia" asta a mea, de a căuta, cu înverşunare şi parcă de-o eternitate, persoana din spatele unui nickname din rețea. Chiar caut o himeră? Alerg după vorbe scrise cîndva, pe bloguri care au devenit „ale noastre", cuvinte ce brusc, inexplicabil, au încetat în mijlocul unei propoziții? Şi totuşi, parcă nimeni nu vrea să înțeleagă. În urma ta au rămas rînduri de care m-am îndrăgostit, idei şi credințe pe care le-am îndrăgit, planuri de viitor pe care le-am îmbrățişat, promisiuni şi proiecte, dorința unei vieți împreună. Cu tine, chiar dacă nu te cunosc!

Te caut, da, şi nu găsesc decît postări vechi ce au rămas în urma trecerii tale prin rețea. Scriu zilnic la proiectele pe care le-am conceput împreună şi continui să şterg comentariile răutăcioase la adresa ta sau a căutării mele. Vreau să le mențin active, să-ți fie uşor să le (re)găseşti. Zi de zi sînt în căutarea urmelor tale şi, de fiecare dată, găsesc doar linkuri false, reclame, anunțuri, impostori sau farsori, toate străzi închise, fundături în care investesc speranță, timp sau bani.

Voi continua să scriu, despre căutarea mea, tăcerea ta, despre golul pe care mi l-ai lăsat în minte şi în inimă, ca o furtună nebună ce-a adunat tot nisipul din deşert şi l-a dus departe, departe. N-am să mă opresc (o repet tuturor), n-am obosit, nu m-am săturat să te caut. N-am să mă opresc pînă cînd... uneori mi-e atîta dor de tine....

Uite, după această însemnare nu voi mai posta nimic pentru o scurtă perioadă. Voi pleca într-o călătorie în urma căreia, dacă am noroc, îți voi putea spune în cuvinte, vorbite şi nu scrise, ce simt pentru tine. Îți scriu din aeroport, mai este doar o oră pînă decolăm.

Mă duc în Noulegipt să îl întîlnesc pe AlKaesh, care, şi dacă nu ştie în prezent unde eşti, mai mult ca sigur te-a cunoscut în persoană, ca persoană. Este primul care m-a convins de asta. Voi zbura pînă acolo fie şi numai pentru a avea ocazia să mă întîlnesc cu cineva care te cunoaşte, care te-a privit în ochi, care, poate, ți-a strîns mîna, ți-a auzit glasul.

M-a invitat la capătul lumii, să te ajut, şi m-a rugat să păstrez discreția asupra călătoriei, în special on-line, „din motive întemeiate, pe care încă nu mi le poate dezvălui”.

Ar fi dezamăgit să descopere mesajul ăsta (dar e private, sîc), însă nici eu n-am înnebunit într-atît încît să plec în necunoscut, să întîlnesc un necunoscut şi să nu spun nimic despre asta. Ştiu toți prietenii noştri.

Am o mie de îndoieli în suflet. În rucsac am un cadou. Sper să am cui să-l ofer.

……

Prima zi a fost lungă, lungă. Îmi simt mintea şi trupul obosite ca niciodată. Am trecut dincolo de îngrijorare. Fac un efort să-ți povestesc, dar s-au întîmplat atîtea şi am conexiune într-un loc atît de... Mai bine să încep de cînd am coborît din avion.

Am ajuns fără întîrzieri, după un zbor destul de lin.

În Noulegipt abia răsărea soarele. Oraşul mi-a rămas întipărit în memorie prin mirosul ce m-a izbit odată cu prima rafală de vînt, de cum am păşit pe scara avionului. O combinație cum nu mai întîlnisem: nisip încins, praf ars, iz de resturi vegetale. Am crezut atunci că aşa miroase deşertul ce se vedea în depărtare, după acoperişurile albe ale oraşului.

Cît m-am înşelat aveam să aflu abia spre seară.

M-am urcat într-una dintre multele cotigi ce-şi aşteptau clienții direct pe pista de aterizare, alături de alți călători, majoritatea băştinaşi. Chipurile arămii li se iveau sporadic, de sub glugile largi ale robelor de un verde crud şi rece. Culoarea lor ieşea urît în evidență printre tonurile calde ale

peisajului - nisipul ce acoperea strada, clădirile joase, cu ferestre mici, pînă şi trunchiurile palmierilor omniprezenți, toate aveau culori din acelaşi registru cu cel al spicului de grîu, să zic aşa, tonuri gălbui, de pămînt uscat de soare, tot mai lucitoare pe măsură ce înaintam în zi.

Nimic modern nu se vedea pe străzile aglomerate cu oameni şi animale ce viermuiau într-o mişcare continuă şi dezordonată.

Pînă am ajuns la hotel, strada era un adevărat haos, o nebunie de mişcare, mirosuri şi zgomote. Le-am lăsat în urmă fără nici un regret, de îndată ce am închis uşa, cu baksheesul tradițional în mînă, hamalul care mă condusese pînă la camera mea. Am încuiat şi am adormit imediat ce m-am întins pe o saltea aşezată direct pe podea.

- Ibu trezeşte-te, haide, avem treabă!

De braț mă trăgea un tînăr căruia, în primele clipe, nu i-am văzut decît ochii verde-intens deasupra unor buze bogate, de un roşu şters, un pic crăpate de vînt, dinți albi, mici…

- Ibu ridică-te! Sînt AlKaesh, cel care te-a chemat aici. Am venit mai devreme, nu mai avem timp.

Prima reacție a fost să-l întreb cum de a intrat peste mine, căci încuiasem uşa înainte să mă culc. Dar privirea lui era serioasă, îngrijorată, parcă mă ruga să încerc să mă trezesc. Am îngăimat un „stai puțin să-mi vin în fire”. Nu aşa îmi planificasem eu prima întîlnire cu un necunoscut.

A fost foarte direct. Şi cam prea rapid:

- După ce ai venit pînă aici? Ce vrei de la ea? Toți ne dorim, la un moment dat, ceea ce nu putem avea. Ai ajuns şi tu la faza asta? Ce faci dacă o întîlneşti, dacă descoperi că nu-ți place? De ce n-o laşi baltă? Ai făcut doar o fixație, poate ai orgoliul rănit?

- Caut o opțiune. Dreptul să aleg, şi asta în cunoştință de cauză. Vreau să ştiu de cine m-am îndrăgostit.

AlKaesh mi-a spus că nu este convins că voi continua după ce aflu toată povestea ta. Ca şi în mail, fratele tău (informație pe care mi-a aruncat-o fără alte detalii) a insistat pe faptul că ai nevoie de ajutorul meu. Mi-a cerut să am încredere în el şi să-l însoțesc spre o destinație pe care nu mi-o poate dezvălui.

- Acolo vom putea discuta în siguranță. Nu vei avea nevoie de bagaje, lasă-le. Consideră drumul ăsta drept un prilej de a-ți testa încrederea în căutarea ta, în tine şi, de ce nu, în mine, ghidul tău.

A zîmbit trist, prea scurt, şi a ieşit din cameră.

Nu mai ştiam ce să cred. Nu-mi spusese mai nimic despre tine, în schimb mă ruga să-l însoțesc într-un loc pe care nu-l cunoşteam, dintr-un oraş în care veneam pentru prima dată… Aveam toate motivele din lume să n-o fac, dar l-am urmat. Nici nu s-a uitat în urmă. Am ieşit din hotel pe uşa de serviciu, cumva furişat, şi imediat a început o urmărire nebună. Aproape alergam printr-un labirint de străduțe înguste, înțesate cu oameni, animale şi gunoaie, mirosuri grele, de mizerie şi sărăcie. Ne pierdeam tot mai mult în acea vînzoleală şi mie îmi creştea îngrijorarea cu fiecare pas. Însoțitorul meu înainta cu capul plecat, fără să-mi vorbească sau să mă aştepte cînd, din cauza aglomerației şi a faptului că nu am obişnuința mersului pe jos, rămîneam în urmă. De la o vreme, singurul motiv pentru care m-am străduit să nu îl pierd din vedere era certitudinea că nu voi reuşi în veci să mă întorc de unde am plecat, în nici un caz în viață sau avînd toate membrele la locurile lor. Simțeam priviri care mă urmăreau curioase, unele chiar duşmănoase, şi regretam tot mai mult că am intrat în această aventură, mult diferită de ce-mi imaginasem.

Înainte să fiu imobilizat de brațe venite pe neaşteptate din spate, am văzut marginea oraşului. Sau marginea deşertului, depinde de perspectivă.

Am fost tîrît rapid, de aceleaşi brațe, în curtea unei clădiri absolut comune, aflate la cîțiva metri de locul ambuscadei. Apoi împins în jos, pe nişte scări şubrede, în ceea ce părea a fi un beci slab luminat, plin de praf şi pînze de păianjen.

Totul s-a întîmplat prea brusc şi în viteză ca să am vreo reacție. Mă dureau îngrozitor umerii şi gîtul din cauza strînsorii aproape supraomeneşti. Aruncat pe podea, pe burtă, cu fața în praful gros de-un deget, auzeam o a doua persoană care mă chestiona în legătură cu motivul venirii mele în Noulegipt: ce caut în acest cartier, cît stau, cînd plec… În primele clipe nu am reuşit să scot nici un cuvînt, îngrozit şi cu durerea pulsîndu-mi în tot corpul. O senzație rară… Am primit un şut în coapsă care m-a făcut să deschid gura. I-am mințit – versiunea „turistul zăpăcit”, care a venit într-un

oraş ieftin să spargă nişte bani şi să facă rost de ceva distracție interzisă la el acasă.

- Caut un ghid să mă conducă spre locații exotice. M-am gîndit că voi găsi unul mai repede dacă intru în vorbă cu localnicii, dar m-am rătăcit. Încercam să găsesc drumul spre hotel.

Simțeam cum groaza făcea să-mi tremure tot corpul, mai puternic cu fiecare nouă lovitură încasată. Dădeau în mine, dar, de la un timp, parcă fără convingere. Din momentul în care locurile dureroase au amorțit, mi-am dat seama că loveau mai degrabă demonstrativ, fără tragere de inimă. Cel puțin cel care mă cărase pînă aici putea să lovească mult mai greu, mai tare. Nu poți să ai brațe atît de puternice şi să dai şuturi ca pentru o centrare cu boltă la fotbal.

N-a durat mult. Pînă şi bătaia se întîmplă azi pe rapid înainte, mă gîndeam eu, cînd am simțit cum sînt apucat de păr şi ridicat cam la jumătate de metru. Am văzut lama scurtă a unui cuțit apropiindu-se periculos de fața mea. Din spate am auzit o întrebare care m-a uimit teribil. Mă aşteptam să întrebe pe cine trebuie să contacteze pentru răscumpărare, cînd colo, era vorba despre gîndaci.

- Ai venit să cumperi scarabei? Ştii pe cineva care vinde?

În jurul acestui subiect s-au învîrtit toate întrebările pe care mi le-au pus în continuare.

Am continuat să susțin versiunea călătoriei de distracție şi, după o vreme, m-au lăsat să zac în întuneric. Nu mă percheziționaseră.

După un timp am auzit cum scîrțîie treptele pe care fusesem tîrît mai devreme. Mă pregăteam de o nouă repriză de bătaie cînd, surpriză, era AlKaesh, singur. M-a ajutat să mă ridic şi am ieşit în grabă, fără o vorbă, pe străduța acum pustie şi întunecoasă. Se înnoptase şi nu mai recunoşteam nimic în lumina fantomatică ce venea dinspre felinarele care atîrnau în palmieri. Sprijinit de umărul lui AlKaesh, ne îndreptam cît puteam de repede spre deşert.

Ne-am oprit la un fel de stație de transport sau poate han, nu am înțeles ce scria pe panoul de la intrare. O curte largă, luminată puternic, plină de cotigi trase de măgăruşi, în mare parte deşeuați…

Mişcîndu-se ca unul de-ai casei, AlKaesh m-a condus către o clădire aflată în mijloc. Am intrat într-o sală amplă, plină pînă la refuz de mese şi bărbaţi ce vorbeau şi fumau încontinuu. Era hărmălaie şi fum dens şi un miros de transpiraţie şi bălegar ce te făcea să-ţi doreşti să fii în altă parte.

Am traversat împleticit, către un fel de separeu… o formă de cotigă, într-un colţ îndepărtat de uşă, drapată de nişte perdele închise la culoare. AlKaesh m-a aşezat uşor pe canapeaua confortabilă dinăuntru şi a început să-mi inspecteze cu grijă rănile. Mi-a dat pastile şi mi-a spus că sînt doar contuzii uşoare, ce se vor vindeca în cîteva zile. Şi-a cerut scuze că nu a avut mai multă grijă de mine, dar n-a intrat în detalii despre cum a reuşit să mă găsească în beciul acela. Mă întrebam dacă faza nu fusese regizată chiar de el, dar am decis să aştept, să văd cum vor evolua lucrurile. Să plec acasă cît mai repede.

AlKaesh m-a anunţat că am ajuns, în sfîrşit, în punctul în care voi înţelege atitudinea lui de pînă acum. Şi-a aprins o ţigară şi, spre surprinderea mea, a început să-mi povestească despre ritualurile de înmormîntare ale celor care locuiseră cu mii de ani în urmă într-o ţară de la care-şi trage numele oraşul la periferia căruia ne aflam noi.

- Egiptenii, a început el, credeau că orice om trebuie să dea socoteală pentru faptele pe care le-a săvîrşit în viaţa sa. Judecata are loc după moartea trupului, cînd Osiris trage la răspundere sufletul pentru tot ce a săvîrşit pe cînd se afla în respectiva formă. De aici şi grija pentru păstrarea corpurilor celor trecuţi în nefiinţă cît mai apropiate de forma în care fuseseră în viaţă, astfel ca sufletul să recunoască trupul pentru care e judecat. Îmbălsămătorii egipteni foloseau în acest scop, pe lîngă sarea de natron, şi substanţe din diferite plante, ce aveau calitatea de a menţine integritatea trupului un timp îndelungat. Întîi se extrăgeau organele interne, inclusiv creierul, şi se puneau la uscat în soluţie de carbonat de sodiu. Corpul era acoperit cu natron, iar după 40 de zile era spălat cu apă sfinţită din Nil şi uns cu diverse uleiuri. În cadrul unei ceremonii care dura două zile şi două nopţi, preoţii Ut reamplasau în corp organele, deja uscate şi împachetate în pînză, precum şi frunze uscate sau rumeguş. Trupul, ce părea a fi viu, era apoi înfăşurat în pînză şi aşezat în sarcofag. Înainte ca acesta să fie sigilat, pe pieptul mumiei, în dreptul inimii (lăcaşul sufletului), era aşezat un singur obiect, o bijuterie ce înfăţişa un scarabeu – simbolul învierii. În mormînt erau apoi depozitate mai multe obiecte ce-i aparţinuseră mortului…

Nu mai înțelegeam nimic. Tocmai fusesem răpit, bătut şi interogat despre relația mea cu traficanții de scarabei; acum mi se spuneau poveşti despre conservarea trupurilor moarte. Nu vedeam care ar putea fi legătura între găsirea ta şi cultul morții la vechii egipteni. Îmi pierdusem răbdarea, pur şi simplu, aşa că l-am întrerupt, rugîndu-l să-mi povestească despre tine, motivul prezenței mele aici.

M-a rugat să am răbdare şi a continuat:

- Inima este singurul organ care nu era scos niciodată din trupul celui decedat. Considerată sediul faptelor bune şi rele, ea singură putea să vorbească în numele mortului, să îi confirme zeului că omul nu a păcătuit, nu a ucis şi nu a furat. Imaginează-ți, Osiris stă aşezat pe tron, iar în fața sa, pe o un taler al balanței - inima mortului, pe celălalt - Pana Adevărului. Dacă sufletul nu este lipsit de păcate, dacă este mai greu ca pana, un monstru îl va înghite.

Aceasta era procedura standard, care a dat cele mai bune rezultate, pentru prezervarea trupurilor moarte. Tot ea a inspirat şi anumite tratamente destinate celor vii.

Priveam cu uimire crescîndă la un AlKaesh devenit brusc grav, care s-a aplecat spre mine şi a început să vorbească în şoaptă, nu înainte de a arunca priviri stăruitoare în jur, parcă pentru a vedea dacă nu ne urmăreşte cineva.

- În unele cazuri, persoane care sufereau de afecțiuni foarte grave, ce le-ar fi dus în curînd spre moarte, au fost, să zicem, „îmbălsămate", în timp ce încă trăiau, dar nu pentru a le ajuta să treacă mai repede în lumea cealaltă, ci „pentru a fi întoarse la viață". Se pare că practica îngrijorase profund preoțimea din acele timpuri, mai ales că procedurile erau extrem de periculoase, aşa că orice astfel de tratament medical a fost interzis. Au existat cîteva mărturii, legende, ce relatau cum au eşuat toate încercările de acest gen: toți cei care au participat la operațiile de îmbălsămare au murit ulterior în moduri groaznice… diverse accidente sau boli nemaiîntîlnite, toate foarte dureroase, plus că i-au afectat şi pe ceilalți… infecții care ar fi decimat colective întregi, anomalii genetice care s-au imprimat în generații de descendenți. Bolnavii, decedați, fără excepție, în timpul procesului de îmbălsămare, nu au mai fost înmormîntați cum se cuvine. Trupurile le-au fost părăsite în cele mai pustii zone din deşert, devenind spirite uitate în „a

doua moarte”. Nu mai au în veci posibilitatea să regăsească drumul către judecata lui Osiris sau să se reîntoarcă vreodată la viață. Dar astea sînt doar poveşti de adormit copiii, spuse repede AlKaesh, basme care m-au atras în urmă cu mai mulți ani, pe cînd eram proaspăt angajat la Misterul pentru Prezervarea Mediului. Pasionat de cercetarea folclorului egiptean şi avînd posibilitatea să bat în lung şi-n lat Egiptul în interes de serviciu, am citit tot ce am putut găsi despre „îmbălsămările blestemate”, am vorbit cu diverse persoane… Toate datele pe care le adunasem îmi indicau că o astfel de procedură nu a fost, în realitate, încercată niciodată. Cînd începusem să cred că nu trebuie să acord acestui subiect mai multă atenție decît merită, acum aproape un an şi jumătate, am aflat că persoana cea mai apropiată din lume, sora mea, are o boala rară, incurabilă, ce-i va scurta mult viața.

Cu voce înceată, încărcată de amărăciune, AlKaesh mi-a spus cum te-ai chinuit să încetineşti evoluția bolii, reuşind doar să te afunzi în disperare şi durere. Apoi a trecut la întîlnirea lui cu bătrînul folclorist, care l-a trimis să caute dovezi despre „îmbălsămările blestemate” în deşertul adînc, în pustiul de la Grota Soarelui. Mi-a povestit cum te-a convins să încercați procedeul străvechi de vindecare, cum ați planificat totul în amănunt, cum ați călătorit prin deşertul fierbinte, deşi tu erai într-o stare fizică extrem de gravă. N-a intrat în detalii despre cum a reuşit, ghidat de textele străvechi, să-ți despartă sufletul de trup sau apoi cum de l-a conectat la rețea. Nici cum îți menține funcțiile vitale, în timp ce scarabeii repară trupul bolnav. A insistat pe dificultățile instalării unui laborator în mijlocul pustiului, cu aparatură scumpă şi dificil de găsit, despre eforturile de a păstra totul secret, mai ales față de colegii lui de la serviciu. De unde, am înțeles, furase primul cuib de scarabei. Cei care te vindecă, de fapt.

- Cum?

Încurajat de faptul că ascultam cu atenție şi nu plecasem în timpul discuției, cred, AlKaesh mi-a dat explicații pe larg despre acest gîndac.

- În Egipt era venerat ca simbol al Învierii, omniprezent în toate papirusurile care au ajuns pînă la noi. Era singurul obiect plasat în interiorul sarcofagului tocmai fiindcă se credea că scarabeul are puterea să ajute inima mortului atunci cînd este cîntărită de Osiris. Totuşi, puțini ştiau că gîndacul acesta are capacitatea să vindece unele infecții. Pur şi simplu se hrăneşte cu țesuturile bolnave, iar acest tip de „hrană” îl face să elimine substanțe care grăbesc vindecarea. În prezent este o specie pe cale de

dispariție. Toate cuiburile de scarabei din Noulegipt sînt ocrotite de lege şi se află în proprietatea exclusivă şi sub stricta supraveghere a Ministerului pentru Prezervarea Mediului. Asta înseamnă că nimeni altcineva nu are voie să dețină sau să comercializeze scarabei, în caz contrar fiind pasibil de pedeapsa cu închisoarea. Despre asta te-au întrebat cei doi, mai devreme, nu?

Întrebarea a venit pe neaşteptate.

- Nu e chiar procedura standard, dar este practicată adeseori. Înțelegi de ce nu prea vin turişti în Noulegipt. Din acest motiv nici nu am vrut să vorbim la hotel sau să-ți dau detalii pe mail. A trecut aproape un an şi jumătate de cînd le lipseşte un cuib. Mi-au anchetat toți colegii, supraveghere non-stop, verificări peste verificări; mi-a fost extrem de greu, îmi este şi acum, să continui ce am început.

Cuvintele lui AlKaesh mă loveau ca o avalanşă, atît de multe şi de incredibile. Ce filtru rațional să aplici unor astfel de date, în afara supoziției că sursa aiurează?

În cele din urmă a ajuns şi la motivul pentru care m-a chemat în Noulegipt. Îmi propusesem să plec acasă imediat ce se făcea ziuă, dar toată povestea, modul în care mi-a relatat-o, mă captivase. Mi se făcuse frică, apoi frig, simțeam că mă apasă „pereții separeului”, de parcă macabrul întîmplărilor relatate îşi găsise o expresie în realitatea ce mă înconjura. Mă gîndeam că voi pleca din Noulegipt cu o poveste straşnic de neobişnuită (şi cîteva contuzii), iar în eventualitatea că ar fi şi adevărată…

Deci tu zăceai grav bolnavă, undeva într-o grotă, în deşert, şi de aceea nu puteai să mă întîlneşti…

La scurt timp după ce ți-a conectat sufletul la rețea, AlKaesh a pierdut legătura cu tine, din cauza unui scurtcircuit. Cîteva secunde au fost suficiente pentru a te pierde. Te-a găsit scriind, aproape un an mai tîrziu, la blogurile mele, fără amintiri despre identitatea ta de dinainte de conexiune. Ajuns aici cu povestirea, mi-a explicat pe larg despre cele două suflete ale egiptenilor - al inimii şi al minții, dar nu mai intru în detalii, le ştii deja.

A susținut că ar fi reuşit să te facă să-ți reaminteşti şi apoi să te transfere în rețeaua pe care o crease în laboratorul de la Grota Soarelui. De atunci a oprit şi conexiunea cu exteriorul, pentru a preveni alte eventuale accidente. Am înțeles, în sfîrşit, întreruperea bruscă a comunicării cu mine.

- Te-am chemat aici să mă asişti cînd refac legătura dintre sufletul ei şi trup. În timpul procesului de recuplare este posibil să aibă loc un fel de depersonalizare, adică sufletul să nu mai regăsească identitatea cu trupul pe care l-a părăsit foarte bolnav, dar care acum este perfect sănătos. Să nu şi-l amintească... nu ştiu... nu am găsit pe nimeni să-mi explice. Din ce am citit, dacă sufletul nu-şi aminteşte trupul în care a trăit, este posibil să îşi şteargă toate amintirile din viața anterioară. Rezultă o persoană perfect sănătoasă, dar fără memorie, fără identitate. Ca un nou-născut, dar într-un corp matur deja din punct de vedere fizic. Din fericire, se pare că există o perioadă-tampon între momentul în care trimiți sufletul înapoi în trup şi începerea ştergerii amintirilor. Este suficient cît să intervii tu, îndrumîndu-i spiritul să-şi amintească trupul, să-l accepte, încercînd să atenuezi şocul revenirii la realitate, la normalitate, la lumea fizică. Nu ştiu dacă ceea ce îi voi comunica eu din afară va ajunge la ea, de aceea am nevoie ca tu să fii on-line.

Mi-a explicat apoi cît este de periculoasă o astfel de acțiune, ce implică un transfer (chiar şi temporar) de suflet, de faptul că m-aş putea pierde şi eu, asemeni ție.

Am acceptat. Dacă tot am ajuns pînă aici, măcar să văd ce urmează. Din ce zicea el, nu am de pierdut decît sufletul. Şi? Am mai pierdut unul odată...

Sînt cazat la etajul hanului şi aştept dimineața ca pe-o binecuvîntare. În ciuda întîmplărilor de pînă acum, nu mi-e frică de mîine. Ciudat, liniştea de afară a ajuns şi-n sufletul meu. Prima oară cînd tăcerea ta nu urlă-n mine.

....

Toate-s noi şi vechi sînt toate. Pentru mine.

Vreau să ştii ce s-a întîmplat a doua zi.

M-am trezit la scurt timp după ce îți trimisesem mesajul. AlKaesh se agita pe lîngă mine.

- Ibu, trezeşte-te, trebuie să plecăm. Te caută cineva la bar. Hai mai repede.

După cîteva minute incredibil de scurte eram în curtea hanului, ajutîndu-l să încarce în viteză nişte cutii de lemn pe o cămilă extrem de

slabă. A mea era deja pregătită şi mă aştepta sub un morman de saci. Nici o clipă nu mi-am imaginat că voi reuşi să mă cocoț în vîrful lor şi eu, sau că va mai putea să facă un pas după aceea.

Rapid, atît de rapid că n-am apucat nici să văd chipurile de sub două robe verzi ce tocmai ieşeau din han, ne şi îndreptam spre pustiul de nisip şi soare. I-am lăsat în urmă. Înainte mă aşteptai tu şi visele noastre. Am inspirat adînc mirosul de pămînt uscat.

Aşa miroase oare viitorul?

După multe ore de mers domol, fiecare cu gîndurile lui, am ajuns la o răscruce. În față continua drumul de cămile pietruit pe care înaintasem pînă atunci. La dreapta începea o potecă abia perceptibilă, ce nu părea să fi fost utilizată de mult. Mă aşteptam să o luăm pe-acolo, dar AlKaesh şi-a îmboldit cămila către stînga, printre pietre roşiatice şi colțuroase. Departe, tare departe, se înălța prima dună pe care o vedeam în fața mea.

Mult mai tîrziu, apropiindu-ne, am văzut-o transformîndu-se în deal, acoperit cu pietrele acelea periculos de ascuțite ce ne încetineau mersul din ce în ce mai mult. Am crezut că am ajuns în punctul de unde vom înainta pe propriile picioare, dar tocmai atunci cămila lui AlKaesh a început să se distanțeze, urmărind o traiectorie aproape dreaptă. Înainte să aud chemarea lui veselă, am văzut şi eu, şi cămila mea, cărarea camuflată. Am ocolit baza dealului, apoi am traversat în viteză o vale largă. AlKaesh a încetinit abia după ce am urcat în vîrful unei coline cu panta lină. Drumul cobora în fața noastră, pînă spre mijlocul acesteia, unde se oprea brusc, îngropat sub un morman de pietre.

- Mai avem cam o oră de mers pînă la Grota Soarelui. Numele îi vine de la faptul că, pentru a descoperi intrarea, trebuie efectiv să urmăreşti soarele pînă în locul unde apune. Este singura modalitate să ajungi unde trebuie. Chiar şi aşa, este destul de dificil să o descoperi. Am întîrziat o dată şi am pierdut toată noaptea căutînd-o. Acum trebuie să grăbim puțin pasul.

Credeam că am ratat-o, căci din soare mai rămăsese doar o rază firavă, iar AlKaesh îşi grăbea cămila către un şir de dealuri aflat la mare depărtare. Nu aveam cum să ajungem acolo înainte de căderea nopții. Fără să-mi dea de ştire, a descălecat dintr-o dată şi a început să alerge către una din multele roci de înălțimea unui om ce aruncau deja umbre lungi. A ocolit-o de cîteva ori, apoi parcă l-a înghițit pămîntul.

L-am auzit cum mă striga, de undeva de sub nivelul solului şi, curînd, mă strecuram şi eu într-o grotă destul de strîmtă. Cam cît mine de înaltă şi largă de vreo patru metri, nu avea nici o altă deschidere vizibilă. Nu ştiu ce-a făcut AlKaesh, dar, la scurt timp, un bloc de piatră cam de un metru a glisat cu zgomot, descoperind nişte trepte cioplite rudimentar ce coborau abrupt. Am ajuns, cu inima bătîndu-mi nebuneşte, într-o altă grotă, mult mai adîncă. Dimensiunile impresionante i le-am aflat abia după ce Alkaesh a făcut lumină.

A început prin a-mi prezenta cutiile în care viermuiau scarabeii, apoi aparatura de monitorizare a camerei unde era refăcut trupul tău, precum şi interiorul şi exteriorul sălii în care ne aflam. Mi-a spus că a instalat senzori foarte puternici, care îi arată orice mişcare la sol pe o rază de 100 km de la intrarea în Grota Soarelui.

Mă privea zîmbind şi-mi explica netulburat ce face fiecare dintre consolele acelea, conducîndu-mă pe nesimțite către partea din spate a grotei, spre un perete ce nu părea a fi din piatră. Mi-a înmînat un costum asemănător celui folosit de medici în zonele aflate în carantină.

- Trebuie să încercăm să-i protejăm trupul de orice contact cu exteriorul. Scarabeii sînt şi ei foarte sensibili.

Nu ştiu cum am reuşit să-l îmbrac sau să-mi fixez masca aceea incomodă, fără nici un ajutor. Uitasem de oboseala care se tot adunase în mine în ultima vreme şi nu mă mai durea nimic. Voiam doar să te văd. Cît mai repede.

AlKaesh a format un cod pe tastele încorporate în mîneca stîngă a costumului său şi peretele s-a retras într-o parte, eliberînd intrarea într-o cameră complet goală, albă de sus pînă jos. L-am urmat nedumerit către mijlocul încăperii, unde se ridica lin, din podea, un obiect de formă pătrată cu latura de vreo patru metri, şi acesta tot alb.

- Este un dispozitiv asemănător celor folosite în spitalele de lux pentru îngrijirea bolnavilor aflați în comă. L-am adaptat nevoilor noastre mai speciale. Hai să-ți arăt, îmi şopti AlKaesh în difuzor.

A apăsat dezinvolt una dintre laturile acestuia, deschizînd o trapă ce adăpostea, ordonate, mai multe butoane de culori diferite. Pe cînd tasta, am auzit dinăuntrul cubului zgomotul unor mecanisme care se trezeau la viață. Dintr-una din laturi au ieşit încet două platforme orizontale. Una era goală,

cealaltă acoperită cu un capac de sticlă translucidă. Ți-am zărit conturul trupului. Aproape că nu respiram aplecîndu-mă spre tine. Să fii atît de aproape. Am simțit, înainte să aud, cum se zguduie pămîntul sub mine, ca la cutremur. Alunecînd, m-am izbit cu capul de targa goală. Cîteva secunde mai tîrziu, AlKaesh îmi striga:

- Ne-au descoperit. Forțează intrarea cu explozibil. Trebuie să încercăm transferul imediat. Te rog, dacă nu reuşim acum, nu o să mai avem ocazia.

M-a ridicat cu greutate. Eram dezorientat, iar rănile provocate de cioburi din vizorul spart al căştii îmi sîngerau abundent. M-a ajutat să-mi dau jos costumul şi m-a urcat pe targa goală. Mi-a fixat mai mulți senzori pe pielea de pe frunte, piept, abdomen şi încheieturi. Încercam să îmi îndrept privirea spre capsula ta, în timp ce eram închis sub un capac similar, dar am fost prea rapid aspirat în interiorul maşinăriei. Înăuntru, doar întuneric şi tăcere. Pereții mă apăsau, nu mă puteam mişca. Unde a fugise tot aerul? Senzația de greață o ştii prea bine, aşa cum, probabil, îți aminteşti şi sunetele distorsionate ce aduceau cu vocea lui Alkaesh.

Pentru o clipă, te-am auzit spunîndu-mi „ştiu cine eşti”, doar atît, şi imediat am simțit durerea aceea cumplită ce aluneca peste şi prin mine, ca un val uriaş de nisip. Devenisem durere, un ghem de durere înghețat în spațiu şi timp. O eternitate sfîşiată brusc. Am plonjat într-o mare de lumini şi culori mişcîndu-se haotic, indescifrabil.

Mult timp după, am rătăcit zăpăcit, incapabil să înțeleg ce s-a întîmplat. Încă învăț să-mi găsesc drumul pe-aici. Chiar am reuşit să aflu ce s-a întîmplat cu AlKaesh. În jurnalele oficiale scrie doar că „a fost arestat în cadrul unei operațiuni de amploare, sub acuzația de trafic cu scarabei”. Un singur blog a oferit mai multe detalii: „Autoritățile din Noulegipt au realizat, recent, o captură impresionantă de scarabei. Informațiile obținute în cadrul unei anchete ce a durat aproape un an şi jumătate au condus către un laborator clandestin pentru reproducerea scarabeilor, aflat într-un loc cunoscut sub numele de Grota Soarelui. Acesta aparținea unui fost angajat al Ministerului pentru Prezervarea Mediului. Suspectul, care şi-a lansat afacerea după ce a sustras din patrimoniul instituției în care lucra un prim cuib de scarabei, se află în prezent în custodia autorităților. Nu s-a putut încă stabili ce profit a obținut din activitățile ilegale desfăşurate. Toată aparatura utilizată de acesta a fost confiscată şi este cercetată îndeaproape.

Unele dintre dispozitive, numite de specialiştii în domeniu „cel puțin exotice”, ar putea oferi primul răspuns viabil la eforturile depuse de autorități pentru a proteja o specie străveche pe cale de dispariție. Se consideră chiar că valoarea acestora depăşeşte cu mult pe cea a capturii de scarabei. Rămîne de văzut dacă cel care le-a creat va alege să coopereze cu autoritățile, ceea ce i-ar putea aduce şi o reducere semnificativă a pedepsei ce-l aşteaptă”.

Atît, nu am găsit mai multe date. Mă tot întreb ce s-a întîmplat, în realitate, la Grota Soarelui? Neîncetat, trimit în rețea şiruri de interogări ce se învîrt în jurul aceluiaşi subiect şi nu primesc nici un răspuns. Unde eşti? Au găsit aparatul de reanimare? Ce s-a întîmplat cu noi?

Nici o referință, nimic. Încă mai sper să te găsesc, în trup ori spirit. Voi continua să-ți scriu despre căutarea mea, despre golul pe care mi l-ai lăsat în minte şi în inimă, ca o furtună nebună ce-a strîns tot nisipul din deşert şi l-a dus departe, departe.

……

Răspunsul a venit de la marginea deşertului. De la etajul hanului unde fuseseră cazați, nu cu mult timp în urmă, Alkaesh şi prietenul lui. Singura conexiune la rețea din acea parte de oraş era folosită de o tînără perfect sănătoasă, puțin deshidratată poate, dar nici nu avea cum să fie altfel după ce traversase pe jos deşertul fierbinte. Stătea aici de cîteva zile şi era foarte retrasă. Îşi petrecea tot timpul în cameră, în fața laptopului.

De cîteva minute priveşte concentrată pagina de deschidere a unui blog pe care nu a mai scris de mult şi încearcă să-şi amintească parola şi userul. Vrea neapărat să trimită un mesaj privat, care să înceapă cu: „Ibu, sînt bine şi mă vei vedea curînd, imediat ce te vindecă scarabeii”.